

Койка съ червенъ пошъ въ ржка; въ лека зефирена роклица и жълти, лачени пантофки, се изправи предъ Коняра и заситни ржченица предъ него.

Конярътъ не я виждаше.

Капки потъ росѣха вдъхновеното му чело, ала умора не подкосяваше колѣне, че свидни спомени рояха на душа и не усѣщаше умора.

И чакъ кога пакъ плесна ржце и ги на кръсть остави, съ единъ замахъ кржгъ около гайдаря да стори — той се изнѣнада, кога на пжтъ му се изпречи Койка съ червенъ пошъ.

Смути се той за мигъ и стжпки преплете.

Ала щомъ тя съ поша предъ него замаха и той срѣщна нейния пламналъ погледъ — двойна му сила избликна; краката сѣкашъ му се смѣниха, утрои му се възторгаи наново ржченица подзе.

Той бѣше мощъ — тя нѣжностъ.

Той соколъ — тя гължбица.

Две стихии единъ за други родени, ала [единъ отъ другъ за винаги отдѣлени.

Той можеше само коне да пасе и ржченица да играе; а ней, ней другъ пай въ живота бѣ отреденъ.

И когато Койка се изправи предъ Коняра да играе — тя не за Коняра мислѣше. Тя виждаше своя блѣнъ. Тя виждаше себе си и предъ себе си се бѣ забравила, А на Конярътъ сжщо катв на сънь се мѣрна, забравенъ образъ на нѣкогашна поделка, коя го въ Балкана морѣше и коя отдавна не бѣ си припомнялъ, че черни дни се на глава му струпаха и несретни дни по чужди край дойде да мине.

Гайдата не прекжсваше — и Койка съ Коняра се заигра.

Тя ситнѣше съ малкитѣ си крачета, мѣташе червенъ пошъ около глава, излеко накланяше гъвка снага ту на една страна, ту на друга.

И допълнѣше се мощъта на Коняра, съ нѣжностъ-